

Nikdy předtím jste se nepotkaly.
Ale přesto tě dobře zná...

NEJISTÁ OBĚŤ

THRILLER

CLAIRE
McGOWAN

NEJISTÁ OBĚŤ

Text copyright © 2019 by Claire McGowan
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristina Dohnalová Šťastná, 2022
Cover © Sabina Chalupová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2750-6 (pdf)

NEJISTÁ OBĚŤ

CLAIRE
McGOWAN

VENDETA

Oheň se rychle šíří.

Neuvědomila si, že až tak prudce, ale oranžové plameny už olizují střechu rozlehlého domu a z oken a dveří se řine černý dým. Běží a nohy jí kloužou po orosené trávě. Vedle ní pobíhají psi jako rozmazané štěkající chlupaté šmouhy. Vědí, že se něco děje, jen nechápou, jak moc je to zlé. Vlastně ani ona samotná si není jistá, jestli jí to úplně dochází. Už to cítí, je to husté a dusivé, a představuje si, jak to vypadá uvnitř domu. Kouř. Horko. Hrůza. Beznaděj.

Dorazí až nahoru na kopec a zastaví se. V dálce se leskne moře, měsíc zbarvil tmavou vodu do stříbrna. Vidí, že z domu není úniku. V hrudi se jí rozpíná pocit – možná úleva, nebo dokonce vzrušení, smíšené se strachem? Vzplanul jako zápalka. Měla by se rozběhnout k nejbližšímu domu, vyburcovat lidi v něm, aby zavolali hasiče, vykrotat ze sebe výmluvu o tom, že nemohla spát, o pozdní noční vycházce se psy a o strašném pocitu viny, protože ona je v bezpečí. Tím to skončí. Ale jak tam stojí a vyčkává jen o vteřinu déle, promrzlá, spatří něco, co se jí už navždy vryje do paměti – bílou tvář nahoře v okně. V Sebbyho okně.

Dokázal ho pootevřít, přestože jen stěží dosáhne na západku, a ona slyší jeho pláč, který se nese s nádechem popela a ohně, křik, který nikdy nezapomene. Její jméno, zaječené v hrůze. *Pomoz mi! Pomoz mi!*

Bez rozmýšlení se rozběhne zpátky k plamenům.

PRVNÍ ČÁST

Nora

Když jsem ji poprvé uviděla, zarazilo mě, jak nešťastně se tváří. S ohledem na situaci, ve které jsem se sama nacházela, mě to udivilo. Jaký měla ke smutku důvod? Pokud měl být někdo smutný, tak já. To já jsem se stěhovala do malé, zaprášené chalupy, já měla nábytek uložený ve skladišti. Přišla jsem o peníze i o velký dům. Přišla jsem o všechno.

Když jsem si tu chalupu prohlížela, byl ještě teplý říjnový den. Realitní makléř – mladý muž jménem Gavin, který to přehnal s vodou po holení – mě k ní dovezl ve svém malém firemním fiat. Jeho prodejní úsilí mě unavovalo. Chtěla jsem mu říct, že už jsem se dávno rozhodla to vzít, ale on nepřestával blábolit o klidu a tichu a o tom, jak člověk všemu unikne. Domek stál spolu s dalšími dvěma na konci úzké cesty pár kilometrů od M25. Nejbližší město se jmenovalo Sevenoaks, ale rozhodně nebylo blízko. V okolí několika kilometrů se nenacházelo nic, ani jediná budova. Chalupy kdysi sloužily jako bydlení pro služebnictvo zaměstnané na rozlehlém, už zpustošeném panství pár polí odtud. Holly Cottage byla prázdná, polorozpadlá. Ivy Cottage jsem si hodlala pronajmout. Ve Willow Cottage bydlela ona. „Budete mít sousedy,“ vesele poznamenal Gavin. „Příjemný mladý pár. Koupili to, hmm, asi před šesti měsíci.“

Nic jsem na to neřekla. Nebyla jsem si jistá, jestli už se na seznámení s nimi cítím. Po tom všem se mi zdálo, že je na to ještě brzy. Ale přiznávám, byla jsem zvědavá, a když jsme jejich domek míjeli, nespustila jsem z něj oči. Na zahradě provedli pár zásahů, ale šlo poznat, že jde o měšťáky. Zasadili všechno špatně; drobné květiny, které nepřežijí první mrazíky, chabý pokus o pěstování v pytlích, které, jak jsem si všimla, už prolezli slimáci.

Na to, jak byla silnice úzká, jel Gavin dost rychle, a když auto projíždělo kolem, zahlédla jsem v okně pohyb. Uvnitř si nějaká žena rukou zaclonila oči, aby si nás prohlédla. Měla zvláštní pohled – jakoby hladový –, zářivě rudé vlasy v odstínu, který nemohl být přírodní, a bledý obličej.

„To je manželka,“ prohodil Gavin. „Přistěhovali se z Londýna. Aby unikli pracovní honičce, však to znáte. Celé to zrekonstruovali – nový systém zabezpečení, podlahové topení.“ V tu chvíli mi jí přišlo líto. Možná proto, že přistěhovalci z města nikdy nepochopí, co opravdu znamená žít na venkově. Možná kvůli té auře znuděnosti, smutku. Skoro strachu. Snad kvůli způsobu, jakým mě pozorovala, když jsem vystoupila z fiatu a přicházela po úzké zaplevené cestičce k Ivy Cottage. Jako kdyby si zoufale potřebovala s někým promluvit, s kýmkoliv. Cítila jsem nutkání jí zamávat nebo ji nějak pozdravit, ale stud mi v tom zabránil. Na to bude čas jindy.

Ivy Cottage zůstala v původním stavu, uvnitř vlhko a tma. Koupelna byla vymalovaná zastaralou limetkovou zelenou a trhlinou v kuchyňském okně prorůstal břečťan. Ve srovnání s tím, kde jsem žila v uplynulých deseti letech, to tu bylo v každém ohledu horší. Ale tam už jsem bydlet nemohla, takže jsem se musela posunout vpřed. „Beru to,“ oznámila jsem a pocítila trochu uspokojení ze špatně skrývaného překvapení v Gavinově tváři.

Ten den jsem s ní nemluvila, ale už tenkrát jsem tušila, že se velice dobře poznáme.

* * *

O dva týdny později jsem se vrátila i se stěhováky. Uběhlo náročných čtrnáct dní, během kterých jsem se připravovala na stěhování. Balení, pronájem skladovací jednotky. Stálo mě to dost peněz, ale nedokázala jsem se smířit s tím, že bych se se všemi svými krásnými věcmi rozloučila. Musela jsem najmout stěhováky, nakoupit krabice, sbalit se, přeměřovat poštu, zrušit služby. Bylo to vyčerpávající a vyžádalo si to zbytek mých úspor. Pořád jsem se nevzpamatovala ze šoku, že musím na takové věci myslet. Už nestačilo vytasit debetní kartu a ponořit se do nekončící řeky hotovosti, o které jsem se domnívala, že mi patří.

Poslední den jsem zamkla dům – svůj nádherný dům – a vhočila klíč dovnitř schránkou na dopisy. Na okamžik jsem chtěla vykopnout dveře a vzít si ho zpátky. Představovala jsem si, jak noví nájemníci vstupují do prázdných prostor s bílými zdmi a dřevěnou podlahou a zaplňují je zvuky a barvami a životem. Nejspíš si tak velký dům koupí rodina s dětmi a při té představě mě jako vždy píchlo u srdce. Dva pokoje v horním patře sloužily jako pokoje pro hosty nebo studovny, nikdy však jako dětské pokoje či herny.

Nedalo se s tím nic dělat. Bylo mi jen čtyřicet dva – ještě pořád jsem měla naději. Musela jsem se jí držet.

Se vším tím vyřizováním jsem neměla čas na ni myslet, na tu rudovlasou ženu, která se měla stát mou sousedkou. Došlo mi to, až když dodávka se značnými obtížemi – několikrát jsme se zasekli o větev – zastavila na konci úzké ulice. Brzy se setkáme. Možná už dnes.

Suzi

Buráčení příjíždějící dodávky mě vylekalo tak, že jsem nadskočila. Seděla jsem schoulená na gauči, obklopená posmrkanými kapesníky a napůl vypitými hrnky s čajem. Asi byste mě v tomhle stavu ani nepoznali; otupělou, zdrcenou mizérií, nebo naopak hekticky pobíhající po obýváku v takové hrůze, která mi ani nedovolila posadit se, sprádající plány. Jak bych mohla uniknout? Kam bych šla? Srdce mi poskočilo pokaždé, když zazvonil telefon nebo zavrnl mobil. Cítila jsem ho, jak se zastavuje v hrudi a do žil mi vstřikuje adrenalin. Kdyby někdo věděl, v jaké jsem situaci, napadlo by ho: *Jak jsi to mohla dopustit? Jak jsi mohla být tak hloupá?* Řekla bych úplně to samé. Jenže pak se to stalo mně.

Takže když jsem zaslechla tu dodávku, vyskočila jsem na nohy a hlavou mi začal vířit roj předem připravených výmluv. *Není to pravda. Nechtěla jsem. Mrzí mě to.* Poppet se při tom zvuku rozběhl ke dveřím, drápky škrábal o břídlíkovou podlahu a rozdováděně štěkal. Skoro nikdo sem nejezdil, neměli jsme dovážku mléka a Nick si většinu pošty přesměřoval do kanceláře. Asi přijel dřív z práce a já jsem se ještě ani neoblékla, ani jsem nezačala připravovat večeři. Co tomu asi řekne? Nebo to byl někdo jiný. *Ona.* Ale ne, byla to stěhovací dodávka a já si vzpomněla, že jsem tu před pár týdny zahlédla auto realitky. Někdo si přijel prohlédnout vedlejší chalupu. Ani mě

nenapadlo, že by si ji opravdu pronajali. Mohutný stěhovák pomáhal z kabiny nějaké ženě. Vypadala asi na čtyřicet, měla na sobě vestu a pořádné venkovské zelené gumáky. Měla dlouhé, tmavé vlasy, u kořínků šedivé, a i zdálky jsem poznala, že obdobně jako já nemá make-up. Možná si taky říkala, že tady nás stejně nikdo neuvidí.

Než se to všechno stalo, opravdu jsem se snažila. Na jednu stranu se mi ulevilo, že jsem unikla té situaci v práci a všemu, co souviselo s Damianem, ne-li samotnému Londýnu. Prvních pár týdnů mi přišlo jako dovolená. Probouzela jsem se v příjemném stínu, který vrhal přesah střechy, za zvuku štěbetajících ptáků. Vždycky jsem si obula své značkové holínky Hunter a károvaný kabátek od Joules a nějakou čelenku, kterou jsem dostala od Nickovy mámy k Vánocům, což mě zpětně přivedlo k myšlence, že o tom asi věděla. Možná že všichni kromě mě věděli, že se stěhujeme. Když se Nick vracel domů, dávala jsem si záležet, abych zrovna vařila nebo uklízela nebo se domlouvala s různými řemeslníky, kteří měli tu rozpadající se chalupu přetvořit do zářivé moderní krabice, včetně vinného sklípku a ateliéru a hudebního pokoje na kytary, na které údajně Nick hrál, ale přitom se na nich mezi pražci tvořily chomáče prachu, tak dlouho na ně nesáhl. Nelhala jsem, když jsem svým přátelům tvrdila, že mám moc práce, hotová bohyně renovace jako Sarah Beeny.

Se teda máš, natukala mi Claudia zprávu ze zadního sedadla taxi-ku. Když jsem si na ni vzpomněla, jak vyráží do některé z elegantních restaurací, kde jí pomohou z jejího krásného nepraktického kabátu a nabídnou jí drink, záviděla jsem jí tak moc, až mi do hrdla stoupala žluč. Ale jakmile přiznáte přátelům, jak moc jste nešťastní, musíte to přiznat i sami sobě.

Poslední dobou se všechno změnilo. Každé ráno, když Nick odchází do práce a můj úsměv vzorné ženušky vezme za své, můžu si dovolit přemýšlet nad veškerými věcmi, které musím pustit z hlavy, když je doma. Zpod postele si vytáhnu ten svetr. Neprala jsem ho – díky bohu, že jsem ho nevyprala. Podívám se na sebe do zrcadla, na své nahé tělo – jak jsi mohla být tak blbá –, svetr si přetáhnu přes hlavu a na vteřinu, tak sladkou a bolestnou, že bych téměř pukla,

mě znovu obklopíš. Skoro každý den se modlím, neurčitě, netuším ke komu ani k čemu, abych změnila minulost, aby zase všechno bylo tak jako dřív. *Prosím, vrať čas. Dej mi ještě šanci.*

To ráno mě z toho přijíždějící dodávka vytrhla a donutila mě, abych se na sebe zadívala upřímnýma očima, jak jsem patetická, jaká je ze mě troska. Otřela jsem si z tváře sopel a slzy a došlo mi, že tu stojím v tvém starém svetru, neosprchovaná. Zalil mě už dobře známý pocit hanby. Co by tomu řekl Nick, kdyby mě takhle viděl? Ostatně, co bys na to řekl ty? Rozhodla jsem se, že bude lepší se opláchnout a jít pozdravit mou novou sousedku.

To bylo poprvé, kdy jsem ji viděla. Přestože mi nic nehrozilo, byla jsem vyděšená a třásla se. Od chvíle, kdy se po tobě slehla zem, jsem se někdy tak bála, že jsem vnímala, jak ve mně buší srdce. Jako křídla nějakého hrozivého ptáka.

Elle

Před lety, když byla Elle ještě puberťačka, ji matka poučila, jak je důležité se připravit, než do dveří domu vstoupí manžel. Uprav se, načeš se, převlékni se. Uklid' špinavé nádoby od vaření a vyprané prádlo. Pozdrav ho s úsměvem na tváři a zeptej se, jaký měl den.

Elle se tomu smála, v duchu přesvědčená, že nikdy manžela mít nebude. Bude příliš zaneprázdněná. Bude si vychutnávat aplaus po vyprodaných koncertech, a zatímco se bude uklánět, budou se na ni sypat růže. Obleče si červené saténové šaty a dlouhé vlasy si učeše na stranu, aby jí padaly přes rameno jako kaskáda. Nikdy se nevdá, a kdyby ano, tak jediné za bohatého milujícího muže, který ji bude uctívat a nebude od ní očekávat, že by její kouzelné ruce zdrsněly od domácích prací.

Ale skoro o třicet let později to bylo tady, matka měla přece jen pravdu. Záleží na tom, jak vypadáš, když vstoupíš do dveří. Jestli jsi svěží a usmíváš se, nebo si stěžuješ a nadáváš, že zapomněl vynést smetlí nebo opravit kapající kohoutek dole v koupelně. Někdy se stylizovala tak, že se mohlo zdát, že nevynaložila vůbec žádné úsilí. Usazená v křesle, vlasy česáním lesklé jako zářivá clona, v ruce knihu, vedle sebe sklenici vína. Nikdy ale knihu ani nezačala číst, sklenice nikdy nebyla její první. Ale to nevěděl. Šlo o to, jak to vypadá. Když nic jiného, aspoň tohle se během let naučila.

Kde jsi? Kde jsi?

Posadila se, příliš nervózní, aby ve své póze vydržela. Sledovala tikající hodiny. Devět hodin. Nikdy nechodil tak pozdě. Možná si zašel na skleničku s někým z práce. Pili až moc, tihle doktoři, ale s ohledem na stres, kterému čelili, ji to zas tolik nepřekvapovalo. Zařekla se, že si na to nikdy nebude stěžovat, i když se večere, kterou připraví, suší v troubě. Jen se vždycky usmála a omluvila, nabídla, že udělá omeletu nebo že jídlo objedná.

Proč jí neposlal zprávu? Jak rukama svírala telefon, na displeji zůstávaly upocené šmouhy. Nic. Jaký by to byl rozdíl, kdyby okno zprávy zčernalo nebo se objevily tečky, které by znamenaly, že jí právě píše. Kdyby věděla, že je v pořádku a vrátí se jí. Už stačila zkontrolovat všechny webové stránky se zprávami, vyhledávala hesla jako *nehoda, bouračka, převoz do nemocnice*. Styděla by se, kdyby věděl, jak často tohle dělá, jak snadno podléhá panice. Proboha, vždyť pracuje v nemocnici. Kdyby se mu něco stalo, hned by jí volali.

Klouby na rukou jí zběhlaly. Opatrně odložila telefon, pak vyskočila zkontrolovat, jestli není potřeba něco udělat. Urovnala polštář, o který se předtím opírala; měl zcela totožný šedomodrý odstín jako váza na příborníku. Setřela trochu prachu z parapetu. Jako by někde měla špína šanci se usadit. Někdy, když v noci nemohla spát, skoro slyšela, jak padá prach, pavouci předou pavučiny a mastnota se vrství v kuchyni. To pak vždy vstala a potmě si natáhla gumové rukavice.

Šla do kuchyně a ztlumila plotýnku pod omáčkou s kuřecím masem. Obvykle se snažila připravovat taková jídla, která se nezkaží, když se opozdí. Počtvrté opláchla dřez. Srovnala utěrky. Bylo nebezpečné být tu takhle o samotě. Příliš ticha dávalo prostor vtíravým myšlenkám. Plameny olizující cihlovou zeď. Tvář v okně.

Kde jsi? Proč jsi nezavola? KDE JSI?

Potom, když už se to zdálo být nesnesitelné, právě ve chvíli, kdy pocítila neodbytné nutkání podržet dlaň pod proudem horké vody nebo na rozpálené plotýnce – cokoliv, jen aby odvedla svou pozornost od těch myšlenek – uslyšela vytoužený zvuk pneumatik na štěrku. Je doma!

Rozběhla se ke dveřím, zrovna když odemykal. Živý a zdravý, doma u ní. Vlétla mu do náručí. „Díky bohu! Tolik jsem se bála!“

„Počkej, copak je? Nepřišel jsem zas tak pozdě.“

„Já jen – ani jsi nezavolał a já...“

Odtáhl se a položil jí ruce na ramena. „Elle-belle, už jsme o tom mluvili. Nemůžu pokaždé odejít včas ani u sebe mít pořád telefon.“

Přikývla, celá rozechvělá. Zalil ji stud, jako by se zvedla stavidla. „Mrzí mě to, miláčku. Ale tolik tě miluju. Bojím se o tebe!“

Byl něžný. „Já vím. Nic se mi nestalo. Miláčku, neblázníš zase, že ne?“

Uhnula pohledem. „Jistě že ne. Jen si dělám starosti.“

„No, už jsem tady. Najde se tu něco k večeri pro hladového chlapa?“

„Samozřejmě.“ Už s čistou hlavou se soustředila na všechno, co bylo potřeba udělat. Zesílit plamen pod kuřetem, připravit salát, nakrájet chleba, nalít mu víno. Ujistit se, že v otevřené láhvi zbývá dost vína, a pokud ne, schovat ji a otevřít novou, nalít si z ní jednu sklenku, aby to vypadalo, že víc nevypila. „Špatný den?“

„Obvyklá zóna hrůzy.“ Nemůže jí říct, co celý den dělal, to věděla. Lékařské tajemství. Srdce se jí dmulo pýchou. Zachraňoval životy, přiváděl na svět děti. Sešíval ženy zpátky dohromady, když tam ležely rozlámané a zakrvácené. A teď byl tady, zpátky u ní. Postarat se, aby se vracel do útulného domova, bylo to nejmenší, co mohla udělat.

„Posaď se, miláčku.“ Masírovala mu ramena, snažila se posadit ho na židli. „Musíš být unavený. Přinesu ti drink. Whisky? Nebo víno?“

Zůstal stát a jemně ji odstrčil. „Napřed se musím osprchovat. Smýt ten nemocniční smrad.“ Večerní rituál, pomáhalo mu to relaxovat.

„Jistě. Máš tam čisté ručníky a mýdlo, co máš rád.“

Před schody se zastavil a s unavenýma očima se na ni usmál. „Co bych bez tebe dělal? Hned budu dole.“

Slyšela, jak vyšel nahoru, a znovu prošla obývací pokoj, aby se ujistila, že je vše na svém místě, upravené, čisté a uklizené. Perfektní.

Skoro viděla, jak se na ni matka usmívá. Ne že by se v její přítomnosti usmívala často. *Konečně ti to došlo.* Elle si ráda představovala, že kdyby teď svou dceru viděla – její pečlivě udržovaný dům v hezčí části Guildfordu, pohledného manžela lékaře, francouzskou kuchyni a elegantní oblečení –, konečně by ji pochválila.

Suzi

Napadlo mě, jestli bych jí neměla něco přinést, ale nejsem typ ženy, které by se doma povalovaly dortíky uložené v plastových dózách nebo košíčky s doma vypěstovanými jahodami. Prostě tam zajdu a pozdravím ji. Obula jsem si až moc čisté Hunter holínky a pod svetr – ještě jsem se necítila připravená ho vysvléct – si oblékla džíny. Ujistila jsem se, že je uklizeno, kdyby se Nick vrátil dřív. Zapnula jsem myčku, tiché hučení za vyleštěným chromem. Upravila jsem teplotu podlahového topení, protože mi bylo horko, přestože termostat ukazoval jen osmnáct stupňů. Na listopad se ale povážlivě vyčasilo, veškeré teplo tak přicházelo zvenku. Vypadalo to, že tenhle dům udrží vevnitř úplně všechno.

Nick nechal na stole nádobí od snídaně, jak jinak, nový zvyk od doby, co jsme se přestěhovali. Jednou nebo dvakrát jsem se zmínila, že teď vařím, uklízím, peru a starám se o domácnost jen já. Udiveně se na mě podíval a přitom pepřem z mlýnku zasypal guláš, se kterým jsem si dala tolik práce. „Ale já jsem byl celý den v práci.“

Cítila jsem, jak ve mně narůstá vztek smíšený s bezmocí – vždycky celý den pracoval, a přesto jsme se v Londýně o všechno dělili, střídali se při nakupování drobností, v drhnutí sprchy houbičkou. „Taky pracuju.“

„To sotva.“

Neodpověděla jsem. Měla jsem studovat, abych získala certifikát arteterapeutky, a malovat, ale oba jsme věděli, že už týdny se nevěnuju ani jednomu.

Mé nohy zanechaly v podzimním blátě hluboké otisky a já jsem si uvědomila, že se mi zlepšila nálada. Poprvé po mnoha dnech uvidím někoho jiného než Nicka. Pes u dveří šlel. *Procházka! Lidi!* Přála jsem si, abych měla taky takovou radost ze života. Nemohla jsem najít vodítko – nikdy jsem ho neuložila tam, kam patří –, a tak jsem si psa přivázala šálou. Všehovšudy tam byli tři stěhováci. Museli být z jedné rodiny, protože ti dva mladší byli stejně mohutní a širocí a měli stejně kudrnaté vlasy jako starší muž.

„Zdravíčko!“ Pes mě táhl přes ulici a skoro se uškrtil nadšením, že vidí někoho jiného než mě. Starší muž se žvýkačkou v puse mě pozdravil. „Bydlím tamhle – někdo se sem stěhuje? To jsou ale novinky!“ Napadlo mě, že bude lepší nemluvit moc spisovně a upjatě, ale spíš budit dojem pracující třídy, nikoliv dámičky s holínkami od Huntera a vestou od Joulese.

Muž právě zvedal nějakou komodu, pod tetováním se mu napínaly svaly. „Tamhle,“ poznamenal lakonicky. „Asi byste tomu psovi měla pořídit vodítko.“

Čím to je, že domácí mazlíčci provokují cizí lidi k tomu, aby vám poskytovali nevyžádané rady?

„Buďte s tím opatrný, ano?“ Povznesený hlas, chladný a rezervovaný. Otočila jsem se. Na zápraží stála žena a držela květináč s malou rostlinkou. „Je to velmi cenné. Prosím, nepoškrábejte to.“ Muž se na mě podíval a obrátil oči v sloup. Vnímala jsem to jako spiklenecký pohled stejné společenské vrstvy a rozzářila se. V této společnosti nejsem mrcha ze střední třídy! Možná vlastním lanýžový olej, ale jsem stejná jako on!

Žena byla starší než já, oči zapadlé pod vějířky vrásek, prosedivělé vlasy. Prohlédla si mě a já si všimla, že se zamračila, asi kvůli mému nevhodnému oblečení, nebo kvůli Poppetovi, jehož chování bylo noční můrou.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem. „Bydlím vedle. Přistěhovala jste se?“

„Ještě se stěhuju.“ Sledovala blafajícího, škrtícího se psa. „To je šála?“

„No, nemohla jsem najít vodítko a on je tak neposlušnej, hned by utekl na silnici.“ Poppet mě těžce zkoušel už od začátku, když byl ještě štěňátko a já jsem s ním seděla doma, protože ven jsme nesměli. Psi nemají první dva týdny chodit ven, kdo to měl vědět? Prosila jsem Nicka, jestli bych se mohla jít nadýchat čerstvého vzduchu, aspoň na deset minut.

„Ale to štěndo tu bude samo,“ odvětil, když si oblékal sako, a já mu záviděla i něco tak obyčejného jako jet do kanceláře. Tehdy mi došlo, že Poppet se stal v naší rodině prioritou číslo dva, zatímco já sklouzla na třetí pozici.

Žena se k němu sklonila a velmi rázně poručila: „Sedni si.“ A on poslechl, uši přitisknuté k hlavě.

„To je úžasné.“

„Jen důraz. Vyrůstala jsem se psy.“ Dřepla si k němu a pohládila ho po hedvábných uších. Zíral na ni s hlubokou oddaností. „Jsou tak bezelstní. Na rozdíl od lidí. Je to kříženec chrta, že?“

„Jo.“ Jak to lidi poznají, jen tak od pohledu? Vážně jsem o psech nic nevěděla.

Natáhla ke mně ruku. „Nora Halscombová. Nechcete si tykat?“

Nabídku jsem přijala a ruku stiskla, zatímco jsem bojovala se psem. Měla překvapivě drsnou kůži. „Ahoj, Noro. Tohle je Poppet. Pitomý jméno pro pitomýho psa. Jen jsem tě chtěla pozdravit. Moc nás tu není, jak vidíš. Může to tu být docela osamělé.“ Znovu ten pronikavý pohled. Pocítila jsem zbabělou potřebu něco udělat a sehnula jsem se, abych zvedla krabici, kterou stěhováci nechali u dlážděné cestičky. „Já to vezmu, musíš toho mít nad hlavu.“

Ucítila jsem, jak mě chytá za zápěstí, chladnou a podivně silnou dlaní. „Ne,“ zastavila mě. „Prosím. Ne v tvém stavu.“

Musela jsem zblednout a na okamžik mě zalila stejně mrazivá vlna zděšení jako každý den ode dne, kdy se to stalo. „Myslela jsem, že to ještě není vidět.“ Ten vytahaný svetr to měl přece skrýt.

„No, jde to poznat.“

Připadalo mi to příliš intimní, jako když k vám zezadu přistoupí úplně cizí člověk a zastrčí vám štítek na košili. Pravda mě zasáhla jako kbelík ledové vody – byla jsem skoro v šestém měsíci těhotenství.

Co přijde, až se to dítě narodí? To přece nemůžu zvládnout, tenhle provazochodecký akt, který každý den předvádím. Co mám dělat? Snažila jsem se převést téma zpátky k ní. „Budeš tu bydlet sama? Jsi vdaná?“

Podle strnulého výrazu jejího obličeje jsem poznala, že jsem šlápla vedle. „Jsem vdova,“ řekla konečně. „Chtěla jsem z toho domu odjet co nejdřív. No, vlastně ne tak docela. Přestěhovat jsem se musela – kvůli penězům. Manžel byl ten, kdo vydělával.“

„To mě mrzí. Neměla jsem se ptát.“ K mému zděšení a ostudě se mi oči zalily slzami. „Bože, omlouvám se, já... já jsem nedávno o někoho přišla. Bylo to... no, ještě se s tím srovnávám.“ Proč jsem to řekla? Nešlo o stejnou ztrátu, i když jsem to tak cítila. Ve svých očích jsem klesla ještě hlouběji.

Nořin obličej se ani nehnul. „Změna pomůže, tím jsem si jistá.“

„Doufám, že se ti tu bude líbit.“ Zakroutila jsem očima, abych zahlala slzy. „Nechceš k nám někdy přijít na večeri? Učím se vařit. Zatím teda spíš připalovat, ale jeden nikdy neví!“ Otočila jsem se k odchodu. „Jo, a až potkáš Nicka, to je můj manžel, budu ráda, kdyby ses mu nezmiňovala o tom, co jsem řekla – víš, o té ztrátě. Mohlo by ho to rozhodit.“

„Samozřejmě.“ Usmála se. „Umím zachovat tajemství, Suzi.“

Teprve když jsem vypnula alarm – Nick říkal, že ho musím nastavit pokaždé, i když si chci jen odskočit, ale já se vždycky bála, že ten kód spletu –, zavřela dveře a začala krájet cibuli podle receptu, který mi nachystal, uvědomila jsem si, že jsem se jí nepředstavila.

Nora

Byla mi jasné, že Suzi potkám hned první den, zvlášť když na odříznuté cestě stály jen naše dva domy. A taky že ano, ještě jsem vybalovala, když ke mně doklopýtala v závěsu křížence, který vši silou tahal za improvizované vodítko. Nesnášela jsem vidět tak nevychované psy. Vlasy měla spletené do volného copu, pramínky jí létaly do tváře a pod bundu si oblékla něco, co vypadalo jako pánský svetr. Podívala jsem se pořádně. Ano, byl to pánský svetr. Znervózněla jsem. Jaká bude?

Navzdory všemu jsem se přinutila se na ni usmát, když se zastavila u Briana, vedoucího stěhováků, a povídala si s ním. Neměla na sobě make-up, ale byla krásná a já si vedle ní připadala stará a sešchlá, přestože mezi námi nemohlo být víc než deset let. Vdova. Jsem vdova. To slovo mě dělalo starší, stejně jako má ztráta.

Teprve když jsem se přiblížila a ona zvedla ruku na pozdrav, spatřila jsem něco, s čím jsem vůbec nepočítala. Byla těhotná. A na jednu jsem se zase ocitla v moři bezradnosti, zmožená takovou bolestí, že jsem se sotva udržela na nohou.

Myslela jsem, že jsem připravená na další krok. Možná jsem se spletla.

Poté, co Suzi odešla, jsem strávila zbytek dne vybalováním, abych z toho malého vlhkého místa udělala domov. Než jsem se nastěhovala, někdo tu uklidil, ale ne úplně podle mých standardů, takže jsem musela nechat nábytek uprostřed pokoje a vydrhnout podlahy a vymést pavučiny. V duchu jsem si dokola opakovala – je těhotná. Čeká miminko. Můžu tu v tom případě zůstat? Co to pro mě znamená? Už jsem se rozhodla, ale tohle zjištění mě v mých plánech zviklalo. Domek byl malý a ošklivý. A bylo obtížné si zvyknout na ticho kolem, pole, která se rozprostírala v každém směru, kdy jediný zvuk představovalo tlumené hučení od dálnice. Pocit, že se kolem nenachází nic lidského, jen holé stromy a zmrzlá země.

Kromě Suzi, samozřejmě. Mé nové sousedky. Postávala jsem u zatemnělého okna a zahlédla ji za bezpečnostními okny jejich zrekonstruovaného domku. Připomnělo mi to Uplands, kde jsem přes skleněnou výplň dveří svého pokoje sledovala ostatní dívky, které se k sobě navzdory své divokosti chovaly jako kamarádky. Se mnou, s tou možná pomatenou snobskou holkou, se nikdo kamarádit nechtěl. Ivy Cottage, Břečťanová chalupa, tak se jmenoval můj domov. Břečťan, který se plazí a popíná. Invazivní plevel. A Suzin byl Willow, vrba, která se spouští a klaní, v melancholii.

Roztřásla jsem se a záviděla Suzi tlustá skla v oknech. Moje profukovala, takže jsem musela nacpat koberec ke dveřím, taková tam byla zima. Když se setmělo – brzy, už před čtvrtou –, probrala jsem se z vybalovacího transu a ocitla se samotná ve vlhkém, studeném, bezútěšném domě. Neměla jsem nakoupené jídlo. Nepřipravila jsem si lampy, svíčky nebo televizi, ani nezjistila, jak funguje topení. Váhala jsem, zda mám vytáhnout manželovu fotku, a nakonec jsem se rozhodla, že ji nechám v zásuvce vedle postele. Nepotřebovala jsem, aby někde stál a každou vteřinu se mi připomínal. Kromě toho, kdyby ho viděla Suzi, rozrušilo by ji to. Viděla jsem, jak se zatvářila, když jsem řekla, že jsem vdova.

Zdrceně jsem se posadila na schody s nemoderním kobercem. *Co tady dělám?* Neznala jsem odpověď. Říká se, že od zármutku je

jen krůček k šílenství. Možná jsem byla šílená. Zvonění telefonu mě vylekalo, v tichu znělo strašně hlasitě. „Haló?“

Volal Eddie, právník, jehož služeb jsem využívala už od šestnácti. Jediný člověk, který mě znal od dětství a ještě žil. Malý, udýchaný muž, skoro v důchodu; měla jsem takovou radost, že slyším jeho hlas, že jsem se málem rozbrečela. „Obávám se, že nemám dobré zprávy,“ oznámil mi poté, co se zeptal na dům – lhala jsem a tvrdila, že je okouzlující.

„Aha.“ Přišlo mi, že uběhla spousta času od chvíle, kdy pro mě měl někdo dobré zprávy. Neměla jsem ponětí, jestli k tomu ještě někdy dojde. „Peníze?“

„Forenzní účetnictví nic nepřineslo. Žádné tajné účty ani světecké fondy. Vypadá to, že jsou vážně pryč. A jak víte, životní pojištění se minulý rok zrušilo. Je mi to moc líto, Noro.“

Když to vyslovil poprvé, nevěřila jsem tomu. Nedávalo to smysl. „Ne, ne, mám jich spoustu,“ tvrdila jsem. Nedokázala jsem říct, kolik přesně, ale vždycky jsem měla pocit, že neomezeně na všechno, co jsem chtěla. Pohodlné množství. Tolik, abych si s nimi nemusela dělat starosti.

„Mrzí mě to. Zdá se, že účty jsou... vybrané. Nic na nich není.“

Zajímavá volba slov. Přesně tak jsem se cítila – vybraná. Vyčerpaná. Prázdná. Skořápka člověka ve skořápce domu. Zůstala mi jen jistá nezkrotná hrdość a touha jít dál, abych se nepodívala dolů a neviděla tu propast, nad kterou balancuju. „Děkuji vám, Eddie.“ Zavěsila jsem dřív, než mohl zaslechnout můj pláč.

Suzi

Trochu mě trápila ta věc s mým jménem, ale dalo se to lehce vysvětlit. Třeba ho před ní zmínil Gavin, ten realitní makléř. Musím se přestat ve všem tak štourat. V psychologii se tomu říká ruminace. Váš mozek se zabývá nějakou malicherností do takové míry, až ve vás vznikne díra, jako když se párá svetr. Způsob, jakým rozebírám svoje poslední setkání s tebou, jak se té vzpomínky držím a omílám ji, dokud není hladká jako kámen. *Vyřešíme to. Ale zatím nedělej žádné vlny. Běž domů.*

To není domov, prohlásila jsem, strach mi dodal odvahu. *Ne s ním.*

Už brzy. A tys odjel ve svém jaguáru a nechal mě stát u silnice v zářijovém slunci. Vlnící tráva se mi otírala o holé nohy, moje sandálky byly na pořádnou venkovskou procházku příliš čisté, takže jsem si je cestou domů musela zablátit, aby Nick neměl podezření. Tenkrát jsem byla tak šťastná, i když jsem cítila strach a bylo mi špatně z toho, že mu to budu muset říct. Nepochybovala jsem, že si pro mě přijdeš. Ale od té doby – už skoro dva měsíce! – jsem od tebe neslyšela ani slovo. Přehrávala jsem si to v hlavě snad tisíckrát. Udělala jsem snad něco nebo něco řekla, co by všechno tak změnilo? Co? Mezitím se mi břicho nafouklo jako rozkvétající květina ve vodě. Něco jsi musel zařídit. Ale co?

Ten den, kdy jsem šla k Noře, přijel Nick pozdě. V čase jeho příjezdu jsem si navykla postávat u okna jako zbědovaný pes, dlaně

na břicho. Ne snad, že by se mi po něm stýskalo. Spíš proto, že hodiny odbily šest, ručičky srovnané jako nůž, a já věděla, že jestli se posunou dál, sesunu se s nimi. Tu noc, jak zamykal auto, se zdržoval před domem. Zřejmě telefonoval. Slyšela jsem jeho hlas, ale nerozuměla jsem, co říká. Tichý smích. Nezvyklý jako hrom během dlouhého léta. Poznala jsem, že mluví se ženou. Asi někdo z práce, nějaká bystrá mladá studentka. Loajální. Co má ráda psy a gumáky a neprahne po zvuku klapání podpatků na chodníku. Už ztichl. Do-telefonoval. Pořád nepřicházel. Vyšla jsem na chodbu a přistoupila těsně ke dveřím natřeným barvou Farrow & Ball, přitiskla jsem k nim ucho spolu s břichem a představovala jsem si, že skoro slyším jeho dech na opačné straně. Na co čeká? V tu chvíli se rozletěly. Podívala jsem se na něj očima cizího člověka. Středně vysoký muž v bundě od Superdry, v košili a kravatě, brýle zamlžené chladem. Hnědé vlasy, sympatický spíš než hezký obličej, alespoň to jsem si dřív myslela. „Co tu děláš?“

„Ach! Zaslechla jsem auto.“ Chtěla jsem se zeptat *s kým jsi mluvil*, ale neudělala jsem to. Nechtěla jsem být jako on. „Jedeš hrozně pozdě.“ Vydala jsem se za ním do kuchyně.

Udiveně se na mě zadíval unavenýma očima. „Ale ty jsi chodila pozdě pořád. Jednou ses vrátila ve tři ráno. Ještě v Londýně. Pamatuješ?“

„Tohle je jiné. Jsem tu sama.“ Bruslili jsme na tenkém ledě, proto jsem se otočila ke dřezu a začala uklízet nádobí okolo.

„Taky můžeš někam vyrazit,“ řekl a sundal si kabát. „Já tě tu nedržím.“

Hodila jsem hrnek do dřezu. Nerozbil se, a když se Nick ohlédl, zase jsem ho zvedla, roztřesená, jako kdyby mi vyklouzl z ruky. Kéž by se rozbil. Proto lidé během hádek házejí věcmi. Není to vzteky. Ale proto, že potřebují ukázat tomu druhému, že ať už věci působí navenek jakkoli, něco se rozbilo a rozstřípalo. „Ale to nejde, že? Ty máš auto a nádraží je odtud kilometry daleko.“

„Existují taxíky,“ odvětil s klidem a zapnul televizi. V ten okamžik jsem ho nenáviděla. Říct, že existují taxíky, bylo jako říct, že existuje

klíč, když jste zamčení uvnitř klece a on visí venku na zdi. Jet taxíkem stálo moc peněz a často k nám ani nechtěli přijet nebo nás nenašli, a i kdyby, kam bych asi jela? Neměla jsem tu žádné přátele. Ještě jsem se nepřestala stydět před lidmi z práce a bála jsem se, že mí přátelé mě hned prohlédnou – Suzi, co odešla z práce, se svou chalupou a venkovskou idylkou. Nemohla jsem přiznat, že jsem se ve všem spletla.

Rozhodla jsem se to zkusit znovu. Musela jsem se snažit, abych uzdravila tu zející ránu mezi námi, kterou jsem sama způsobila. „Všiml sis, že máme novou sousedku?“ zeptala jsem se, donutila se k veselému tónu.

„Hm? Jo.“ Zrovna se díval do lednice, přestože jsem strávila hodiny přípravou lasagní. Chtěl, abych vařila, připravoval mi recepty a pak stál a cpal se plátkovým sýrem. „Divný, že tu někdo chce bydlet.“

„Myslíš kromě nás?“ Vyznělo to trpce a on mi znovu věnoval ten unavený pohled. Nastalo ticho a já se vrátila k té příjemné, bezstarostné manželce. „Ta paní vypadala mile. Trochu nóbl.“

Zavřel lednici. „Už je hotová večeře? Jestli ne, zajdu si do hudebny, chci si pustit pár nahrávek.“

Když jsme se vzali, dala mi Claudia z legrace knížku s názvem *Návod pro manželky*. Byla z padesátých let. Psalo se v ní třeba: Než přijde, ujistěte se, že vypadáte svěže a upraveně, uklidte dům a podobně. Byl to jeden z těch ironických dáreků typu „podívej, kam jsme to dopracovali“. Občas když jsem seděla, tupě sledovala hodiny a dělala si starosti, jestli bude můj zvěřinový guláš dobrý, říkala jsem si, do jaké míry je to vlastně recese.

Když jsem naservírovala lasagne, Nick si vložil sousto do pusy a protáhl obličej. „To je podle toho receptu, co jsem ti nechal?“

„Víceméně. Upravila jsem ho.“

„Je to trochu přesolené. Není to dobré pro miminko.“ Díval se na mě tak podrážděně jako na neschopného zaměstnance. To dítě, které už ovládalo naše životy, bylo velké sotva jako máslová dýně. Ale to nahlas neřeknu. Ustoupím, protože kolem mě se nachází příliš mnoho nášlapných min a já se octla v pasti. A on má pravdu.

Udělal toho pro mě tolik a takhle jsem se mu odvděčila. Bodnutí viny působilo jako sůl v ráně. „Vsadím se, že jsi dneska ani nevyvenčila Poppeta, že ne?“

Jak to může vědět? Je pravda, že po setkání s Norou jsem se psem jen rychle proběhla tam a zpátky podél silnice a určitě to nebyla hodina, na které Nick trval. „Po všem tom vzrušení jsem ztratila pojem o čase. Necítila jsem se na to.“

„Měla bys chodit na procházku každý den, Suzi. Kromě toho, že to potřebuješ – doktor říkal, že bys neměla přibírat až do posledního trimestru –, co chudák Poppet? Není to vůči němu fér.“

Ani jsem toho zatraceného Poppeta nechtěla – další malé překvapení po stěhování – a najednou jsem byla zodpovědná za jeho blaho. „Dobře.“ Cítila jsem, jak se mi hlas chvěje slzami. Pomyslela jsem si: *Jak jsem se sem dostala? Kdo jsem? Kdo je tenhle muž?* Fascinující, že ještě před pár týdny jsem si byla jistá, že tohle všechno nechám za sebou. „Mimochodem, pozvala jsem ji na večeři. Její manžel je po smrti.“ K mému zděšení jsem při těch slovech ucítila knedlík v krku, jako když jsem mluvila s Norou.

Snažila jsem se to zamaskovat, ale Nick zvedl oči od telefonu a zamračil se. „Co se děje?“ Nemohl nic tušit. Možná si už všiml mých podivných emocí a zarudlých očí, když se vracel domů. Vmžiku mnou projela hrůza jako elektřina. „No?“ Jediná slabika, která toho tolik žádala. *Řekni pravdu, Suzi. Řekni mi, co se děje.*

Ví to?

Vykoktala jsem: „N-nic. Hormony.“ Měla jsem říct něco na způsob *představila jsem si, že by se to stalo tobě, a to mě rozrušilo*, ale nedokázala jsem to.

Naštěstí jsem mu připomněla miminko. Naklonil se přes stůl a konečně se mě dotkl, na břicho. „Už maminku tak trápíš, drobečku?“ V hlase měl skutečnou něhu, a jak to v manželství bývá, dospěli jsme k tichému příměří.

Problesklo mi hlavou, že mu to řeknu. Shodím ze sebe tíhu viny, kterou vláčím, a složím mu ji k nohám. Není to tak dávno, co jsme se milovali. Možná bychom mohli zas. „Nicku...”

Vstal. „Připravím ti zelený čaj. Je dobrý pro dítě.“

Zelený čaj vážně nesnáším.

„Super,“ utrousila jsem a odložila veškeré myšlenky na to, že bych mu to řekla; očividně to bylo šílenství. Místo toho potřebuju plán. A rychle.

Postávala u okna a poslouchala, jak jí pozvolné tikání hodin ujídá život. Když byl s ní, snadno uvěřila, že po nocích opravdu pracuje – je přece lékař, samozřejmě že pracuje přesčas. Stýskalo se jí, ale nemohla ho odtrhnout od tak důležité práce, od životů, které zachraňoval.

Když zůstala sama, bylo to horší. Myslel si, že je podezřívavá, že pořád hledá chyby, ale ve skutečnosti opak byl pravdou. Snažila se to nevnímat, jak jen to šlo. Jenže během dlouhých nocí o samotě, v domě, kde se nepohnulo ani smítko prachu, s televizí a lahví vína jako jedinou společností, se jí to občas nedařilo. Tiché hlásky jí začaly našeptávat: *Kde je doopravdy? Má někoho jiného?*

Její zrádná mysl vždycky shrnula důkazy. Chodí pozdě domů, schovává telefon, zasunuje ho pod polštáře na pohovce, jakmile ona vstoupí do pokoje. Občas se v noci probudila, zjistila, že zmizel z postele, a čekala na něj, až se vrátí. Vklouzl zpátky s tím, že vstal, aby si jen došel na záchod nebo pro vodu. Ale ona věděla, že byl pryč deset minut, ne-li déle. Jen takové drobnosti. Snad se jí to jen zdálo – třeba by ji to ani nenapadlo, kdyby se něčím zaměstnala, měla práci nebo něco jiného v životě. Kdyby nepřestala hrát na klavír, místo aby ho každý týden jen oprašovala. Kdyby měla dítě. Kde by se vůbec mohl seznámit s jinou ženou? Nějaká hezká zdravotní sestra, zástupkyně farmaceutické firmy, dívka z obchodu, kde si kupuje kávu? Vybavila

si konferenci, které se účastnil před pár měsíci, a nocleh v hotelu poblíž Heathrow. Taková nuda, tvrdil jí. Nestojí to za řeč. *Co je zač? Je hezká, je mladá, je milá? Jak to začalo? Jak dlouho to trvá?* A zase začala, ta litanie myšlenek. Ať se je snažila zahnat organizováním knih podle abecedy, úklidem skříní nebo leštěním stříbra sebevíc, nezmizely.

Ty hloupá huso. Je to tvoje vina.

Vážně by to mohlo být jen v její hlavě? Tahle možnost se nedala zcela vyloučit. Skutečnost, že nemohla důvěřovat vlastní mysli. Našeptávala jí věci, zkreslovala fakta. Nedalo se na ni spolehnout.

Jak tam stála, na příjezdové cestě se objevila světla, pneumatiky zaskřípaly na šterku. Vrátil se, ale neulevilo se jí jako obvykle. Sledovala ho, jak sedí v autě a něco dělá na telefonu. Tvář mu rozzářil úsměv. Takový, jaký už dlouho neviděla. Hravý, sexy. Zaujatý. Ona už dávno jeho zájem nevzbuzovala – byla jako kočka, kterou hladil jen tak mimoděk, duchem nepřítomný. Vzhlédl, všiml si, že ho pozoruje, a zamával jí. Přinutila se mu zamávat zpátky. Proběhl mu snad po tváři stín viny? Nebo se jí to jen zdálo?

Došel ke dveřím a vstoupil dovnitř a ona se nadechla jeho citronové vody po holení. Takový hezký muž s tmavými brýlemi, drahou košilí obepínající hrudník, který má i po čtyřicítce vypracovaný a svalnatý. Vážně měla štěstí. „Jsi v pořádku?“

„Já jen...“ Bezstarostné popírání se dnes večer nekonalo. „Je tak pozdě. Vždycky chodíš pozdě.“

Dlouze vydechl a odložil si brašnu na židli. „Ale Elle. Nezačíněj zas.“

„Prosím tě, jestli jsi – jestli tu je nějaká jiná, slib mi, že mě neopustíš.“

Popadl ji za paže a zadíval se jí hluboko do očí. „Nikdo není. Copak to nechápeš? Mám prostě moc práce. Škrty v rozpočtu znamenají, že máme všichni víc práce.“

Zastýděla se. Stěžovala si na vlastní triviální pocity, zatímco on zápasil se životem a smrtí. „Omlouvám se.“

„Bereš ty prášky?“